

fornyet Lovgivningsarbejde til Støtte for Landbruget, for en fortsat Kamp mod Arbejdsløsheden med særlig Støtte til Fortsættelsen af Boligbyggeriet, for en Revision af Valutaloven med det Formaal at indføre Lempelser, for Bevarelse af Arbejdskraften paa Landet ved Forbedring af Boligforholdene og ved Udvidelse af den landbrugsfaglige Undervisning, for en Lovgivning om Arbejdernes Ferieforhold m. m. Man skulde synes, at dette var et Arbejdsstof, som kunde samle store Dele af Rigsdagen, men Taler, som Landstingsmand Hauch og Folketingsmand Christmas Møller nylig havde holdt — og som Taleren stærkt kritiserede —, kunde ikke stemme optimistisk med Hensyn til de store Oppositionspartiets Vilje til Samvirken med Regeringen. Den naturligste Form for et udvidet Samarbejde paa Rigsdagen vilde være et *Samarbejde mellem Arbejder og Bonde*, og i Betragtning af, at man stod over for en Fornydelse af Landbrugsordningerne, skulde man tro, at der ogsaa inden for Landboernes Kreds maatte være aabne Sind for en saadan Forstaaelse; hertil kom, at man nu var naaet til det Punkt i Konjunkturkurven, hvor Tankerne i forreste Plan maatte samle sig om Priserne paa Arbejderbefolkningens Livsfornødenheder. Ogsaa for en god Ordning af *Landbrugets Gældsforhold* vilde Landbrugernes egen Interesse for Sagen være af stor Betydning. Det samme gjaldt *Valutaordningen*, som nu var Genstand for stadig Kritik, og som man tillagde hele Skylden for den stedfundne Prisstigning, medens man fortav, at Valutareguleringen var nødvendig af Hensyn til den dansk-engelske Handelstraktat. *Prisstigningen* skyldtes forskellige Faktorer og maatte imødegaas paa forskellig Maade, ved Foranstaltninger af Priskontrolraadet eller ved Lovforanstaltninger; for Socialdemokraterne var der ikke noget som helst tiltalende hverken i at skabe eller opretholde Monopolavancer. — Efter at have udtrykt sin Glæde over det gode og solide *Finansstyre*, som baade det aflagte Statsregnskab og de efterfølgende Finanslove var Udtryk for, imødegik Taleren Angreb fra Oppositionens Side mod *den sociale Lovgivning*, hvorved man tilskrev denne en demoraliserende Indflydelse. Man talte aldrig fra samme Side Moral om »Samfundets andre talløse Udbetalinger af Pengebeløb uden Arbejdsydelse, nemlig hele den arbejdsfrie Indtægt«. Socialdemokratiet ønskede ikke Socialreformens grundlæggende Principper forfuset, og »denne Socialreform bygger helt igennem paa, at den, der baade kan arbejde og kan faa Arbejde, ikke skal have Understøttelse«. Taleren saa med Forventning hen til Loven om Beskæftigelse af langvarigt arbejdsløse og unge arbejdsløse og anerkendte den Vilje til Ofre for at hjælpe Kammerater, som Loven om Overarbejde var Udtryk for; men de vigtigste Foranstaltninger til Arbejdsløshedens Bekæmpelse var de, der var vendt udad mod ny